

Arrest

nr. 220 154 van 23 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Lahore. Omdat uw vader soldaat was, moest u evenwel vaak verhuizen toen u nog kind was. Nadat uw vader afzwaaide vestigde het gezin zich in Wah Cantt. U ging naar school tot de achtste klas, en begon dan te werken in verschillende hotels en restaurants.

Omdat zijn pensioen eerder bescheiden was, werkte uw vader naderhand als bewaker in de privésector, en in het kader daarvan bewaakte hij een rijke woonwijk in de stad.

Zo'n 25 dagen voor de grote Eid van 2017 verscheen er een auto aan de poort van de wijk. Omdat het een dure wagen was liet uw vader deze toe. De inzittenden probeerden evenwel kort daarop de woning van lokale vastgoedmagnaat en politicus G.T. binnen te dringen, en er brak een vuurgevecht uit. Eén van de inwoners werd gedood door de aanvallers, terwijl uw vader twee van hen doodde en zelf gewond raakte. Naderhand bleek dat de aanvallers de zonen van M.T. waren, een andere lokale vastgoedhandelaar en politicus, en M.T. bedreigde uw vader in het ziekenhuis. Hij zei dat hij zijn zonen uit wraak zou doden. Zijn handlangers kwamen ook langs bij het huis van het gezin, maar er was toen niemand thuis.

U dook met de andere gezinsleden onder in een garage van G.T., en na een kleine maand verliet u met uw jongere broer Pakistan. U raakte van uw jongere broer gescheiden in Turkije, en werd daar ook lange tijd vastgehouden in een vluchtelingenkamp. Uiteindelijk kon u naar Europa reizen, verbleef enkele maanden in Griekenland, en kon dan naar West Europa komen. U kwam zo aan in België op 24 juli 2018, en verzocht hier ook om internationale bescherming op 31 juli 2018. Ter staving van uw relaas legt u een Pakistaanse identiteitskaart voor, alsook kopieën van: andere Pakistaanse identiteitskaarten, een badge van uw vader, een handgeschreven brief, enkele foto's, en een FIR.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het onderhoud duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er zijn namelijk redenen om aan te nemen dat u niet waarheidsgetrouw bent geweest wat betreft uw familiale achtergrond, woonplaats voorafgaand aan uw vertrek, en uw onderwijsniveau.

U indiceerde dat u een facebookprofiel hebt onder de naam H. U. I., welke terug te vinden was (indicaties: naam; uiterlijk; aangegeven woonplaats Pôndrome, waar u op moment van het persoonlijk onderhoud verbleef). Op dit profiel staat te lezen dat u gestudeerd zou hebben aan de universiteit van Peshawar, hoewel u zelf beweerde slechts acht jaar naar school te zijn geweest (en dus uw middelbaar niet zou hebben afgemaakt) (CGVS p. 5). Dit is een indicatie dat u niet geheel eerlijk was over uw opleidingsniveau en verblijfplaatsen (daar u, om te studeren in Peshawar, ver van Wah Cantt, waarschijnlijk ook daar gewoond zou moeten hebben).

Een aantal van uw foto's op uw facebookprofiel werden bovendien geliked door slechts vier personen, waaronder "G. G.I", "H. A.", en "T. U.". Deze laatste, "T. U.", deelde op zijn profiel dan weer een collagefoto van drie jongemannen, met een foto van hemzelf, een foto van "H. A.", en een foto van iemand die sterk op u lijkt, met als onderschrift "The greatest gift my parents ever gave me was my brothers [...]". Deze werd geliked door onder meer "G. G." en "H. A.", alsook ene "G. K.". "G. G." liet dan weer de commentaar "Good boy" achter onder één van de foto's van "H. A.", en hij lijkt ook ietwat op de foto's van uw vader die u voorlegt (documenten 2, 3, 5). Uit bovenstaande, zeker in acht genomen de vaststelling dat uw foto's net geliked werden door bijna uitsluitend "G. G.", "H. A.", en "T. U.", kan redelijkerwijs afgeleid worden dat u, "H. A.," en "T. U." (met wie u nota bene telkens delen van uw naam deelt) uw broers zijn, en dat "G. G." waarschijnlijk uw vader is. Deze twee broers indiceren op hun profiel bovendien dat ze in Peshawar en Islamabad wonen, en allebei naar een universiteit gingen.

Dit is niet verenigbaar met uw bewering als zou u broers van slechts 16 tot 11 jaar oud hebben waarvan er één heden in Griekenland verblijft (verklaring DVZ dd. 30 augustus 2018, afdeling 17.). De informatie waarop bovenstaande redeneringen zijn gebaseerd is toegevoegd aan de blauwe map.

Bovendien zijn uw beweringen over een broer die heden in Griekenland verblijft ook niet aannemelijk an sich. U verklaart namelijk dat u geen rechtstreeks contact met uw broer onderhoudt, en enkel weet hoe het met hem gaat via G.T., met wie u af en toe communiceert (CGVS p. 18). Het lijkt evenwel maar moeilijk voorstelbaar dat u, die immers alleen in een vreemd land verblijft, niet geprobeerd zou hebben om via G.T. bijvoorbeeld het telefoonnummer van uw broer te bekomen om zodoende op geregelde wijze contact te kunnen leggen. Dat u voorhoudt dat u niet rechtstreeks met uw broer kan communiceren, lijkt daarentegen eerder een strategie om niet gehouden te zijn veel over hem te moeten vertellen, daar hij niet werkelijk in Griekenland verblijft, wat aansluit bij de bovenstaande vaststellingen omtrent uw facebookbanden.

Daarnaast dient ook vastgesteld te worden dat u er niet in slaagde om de door u voorgehouden reden voor het ontvluchten van Pakistan, namelijk de gevolgen van een schietpartij waar uw vader bij betrokken was, aannemelijk te maken.

*Zo geeft u **ten eerste** aan dat deze schietpartij plaatsgegrepen zou hebben zo'n 25 dagen voor de feestdag grote Eid / Eid Al Adha, en u vertrok 15 dagen na deze feestdag, die in 2017 in Pakistan viel op 2 september (zie stukken toegevoegd aan het dossier) (CGVS p. 15, 16). Het incident zou dus moeten hebben plaatsgegrepen begin augustus 2017. U legde evenwel een first information report voor gedateerd op 25 oktober 2017 (document 6), die dus dateert van na uw vertrek. Dat u hiermee het door u aangehaalde incident wil aantonen, ondergraaft de aannemelijkheid van uw relaas eerder dan deze te ondersteunen.*

*U verklaarde **ten tweede** dat de persoon die uw familie bedreigde ene M.T. is, en dat hij een politicus zou zijn van de PTI (Pakistan Tehreek e Insaaf), zetelend in het provinciale of nationale parlement (CGVS p. 13). Op de website van het parlement van Punjab was inderdaad informatie te vinden over ene M.Ta.M., verkozene voor de PTI in het district Rawalpindi, afkomstig uit Wah Cantt. Deze man zou volgens dezelfde informatie evenwel ongetrouwd zijn, wat het in een conservatief land als Pakistan zeer weinig aannemelijk maakt dat hij (openlijk) drie zonen zou hebben, waarvan uw vader er twee gedood zou hebben (CGVS p. 8 e.v.). Ook zijn redelijk jonge leeftijd (41 jaar oud) maakt het minder aannemelijk dat hij al drie volwassen zonen zou hebben (zie stukken toegevoegd aan het dossier).*

*Het is **ten derde** ook opvallend dat u niet bijster veel lijkt te weten over G.T. en M.T./M.Ta.M.. U weet van beide te zeggen bij welke partij ze horen, dat ze machtig zijn, en dat ze beide een soort makelaars zijn, maar veel verder strekt uw kennis zich niet uit (CGVS p. 7, 11, 13). Nochtans zou het dispuut tussen deze twee heren de aanleiding geweest zijn voor uw vlucht uit het land, dus kan redelijkerwijs verwacht worden dat u zich zou hebben proberen informeren over deze personen minstens voor wat betreft de aanleiding van het dispuut tussen hen. Maar u stelt hierover enkel dat u G.T. niet te veel kan vragen omdat hij "een grote man is" (CGVS p. 11), wat maar weinig geloofwaardig overkomt; er kan verwacht worden dat hij toch wel een woordje uitleg zou willen geven aan iemand wiens vader neergeschoten werd te zijnen bate, en die sindsdien omwille hiervan op de vlucht is. U weet maar erg weinig te zeggen over het dispuut – u hebt geen idee wat de eigenlijke aanleiding was van de moordpoging van de zonen van M.T. tegen G.T. (CGVS p. 11, 12), toch geen onbelangrijk detail. Dat u maar zo weinig kan vertellen over dergelijke essentiële elementen uit uw eigen zaak, komt de aannemelijkheid van uw relaas niet ten goede.*

*Aansluitend hierop is het **ten vierde** merkwaardig dat u voor de DVZ nog verklaarde dat het dispuut tussen de twee grote mannen politiek was (vragenlijst CGVS dd. 30 augustus 2018, afdeling 3.5.), terwijl u voor het CGVS in de eerste plaats verwees naar een conflict "over een stuk grond" (CGVS p. 8). Hier op gewezen, geeft u aan dat u gezegd was om voor de DVZ kort te zijn (CGVS p. 13), een maar weinig afdoende uitleg: het is niet substantieel korter om te zeggen dat ze bij verschillende politieke partijen waren en een conflict hadden, dan te zeggen dat ze een grondconflict hadden. Het lijkt er daarom op dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt en zo de aannemelijkheid van uw relaas verder ondermijnt.*

*Ook is het **ten vijfde** merkwaardig dat u maar zo weinig stukken kan voorleggen over het incident, waar u ook op gewezen werd tijdens het onderhoud (CGVS p. 9 – 11).*

U maakt gewag van een incident waarbij drie zonen van een lokaal prominent zakenman en politicus werden gedood, alsook de zoon van zijn tegenstander, en waarbij uw vader gewond raakte. Het is zeer moeilijk voor te stellen dat dit geen aanleiding zou geven tot uitgebreide berichtgeving in de pers en een grondig onderzoek door de autoriteiten. U maakt er dan wel gewag van dat alles stil gehouden werd (CGVS p. 10, 11), maar de vraag is maar of een volksvertegenwoordiger in een provinciaal parlement de macht zou hebben om de pers de mond te snoeren in een dergelijk opvallend incident. U presenteerde enkel foto's van een litteken van uw vader, en een FIR (merkwaardig gedateerd, zie supra) (documenten 5, 6). Wat betreft die foto's van uw vader, zijn ze op zich geen aanwijzing van wat u voorhoudt, enkel dat hij ooit mogelijks een verwonding heeft opgelopen, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 21). Alles samen valt het maar moeilijk te geloven dat er zo weinig neerslag zou zijn een politieke afrekening waarbij maar liefst vier doden vielen, zeker in een gegoede omgeving als Wah Cantt (CGVS p. 7, stukken toegevoegd aan het dossier), en dit gebrek aan documentatie ondermijnt de aannemelijkheid van uw voorgehouden relaas.

Ten zesde houdt u voor dat na het incident de handlangers van M.Ta.M. een bezoek brachten aan het huis van de familie, maar dat u toen net op het werk was en de rest van het gezin bij de burens, een opvallend gelukkig toeval, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 12). Daarop zouden u en het gezin nog ongeveer een maand ondergedoken geleefd hebben in de garage van G.T.. Hierover kan primo opgemerkt worden dat u van deze periode geen enkel melding maakte voor de DVZ, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 12). Bovendien, gevraagd om het verloop, de omgeving, en uw bezigheden gedurende deze periode te omschrijven, blijft u steken in eerder vage en maar weinig doorleefde beschrijvingen, en kan u over uw bezigheden na herhaaldelijk vragen enkel stellen dat het "moeilijk" was en er veel geweend werd (CGVS p. 12). Het gebrek aan doorleefdheid ondermijnt de aannemelijkheid van uw verklaringen verder.

Ten zevende zijn bepaalde elementen in uw relaas ook maar weinig waarschijnlijk op zich. Zo valt het ten eerste te betwijfelen of iemand "machtig", een parlamentslid zelfs, zijn eigen zonen er op zou uitsluiten om een tegenstander te gaan vermoorden. Zo is er namelijk geen enkele afstand tussen de opdrachtgever en de daders, en is er ook helemaal geen plausible deniability bij ontdekking. Meer nog, een moord gaan plegen is niet zonder risico, en u houdt inderdaad voor dat twee van de daders het met hun leven bekochten. Reden te meer dat een machtig iemand hier niet zijn eigen zonen voor zou riskeren, maar meer vervangbare handlangers op pad zou sturen, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 15). Ook het idee dat M.T. zich in de eerste plaats zou willen wreken op een ongelukkige bewaker en diens familie, en niet op diens baas en opdrachtgever G.T., is maar vreemd.

Ten slotte kunnen er ook vragen gesteld worden omtrent de door u voorgehouden reisweg. U verklaart dat u bijna een jaar nodig had om naar België te komen (verklaring DVZ dd. 30 augustus 2018, afdeling 31.), gedurende welke periode u meerdere maanden in Turkije en Griekenland doorbracht. Van al deze tijd kan u echter geen enkel document of ander stuk presenteren, terwijl u toch voorhoudt dat u in een Turks opvangkamp zat en tijdlang tewerk gesteld was in Griekenland (CGVS p. 16 – 19). Uw verklaring dat u niets meer hebt uit uw tijd in Turkije omdat alles werd afgenomen is een eerder stereotiepe bewering (CGVS p. 17), en dit verklaart niet waarom u niets hebt overgehouden aan al de tijd die u in Griekenland doorbracht. U stelt dan wel dat u een vriend had die een video maakte van uw reis met een vrachtwagen (CGVS p. 18), maar deze hebt u heden niet voorgelegd. Het is trouwens ook zeer opmerkelijk dat uw vingerafdrukken nergens in Europa zouden zijn genomen bij een dergelijk langdurig verblijf en reisweg (CGVS p. 18), wat doet vermoeden dat u niet werkelijk de lange en moeizame weg volgde die u voorhoudt.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België, met name Frankrijk waar u tijdlang verbleef (CGVS p. 19). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraegt doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Bovendien zijn nagenoeg al uw documenten kopieën, welke steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip- en plakwerk.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld.

In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers was er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016 en 2017. Het aantal targeted killings, waarbij hoofdzakelijk de Pakistaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden, nam daarentegen toe. Niettegenstaande er in 2017 sprake was van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid

aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 januari 2019 in een eerste middel een schending aan van *"artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM")"*.

Hij geeft een theoretische uiteenzetting over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Hij herhaalt zijn feitenrelaas.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van *"de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel"*, de artikelen 3 en 13 EVRM en de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Europese Unie.

Verzoeker benadrukt dat hij tot de achtste graad naar school ging en dat hij in Wah Cantt leefde. Hij legt uit dat *"een vriend van hem zijn Facebook account heeft geopend en dat de daarin staande informatie niet juist is"*. Hij verduidelijkt verder dat H. en T.U. zijn broers niet zijn, maar vrienden, en dat G.G niet zijn vader is, maar een vroegere medewerker van zijn vader. Verzoeker benadrukt dat *"het feit dat deze personen zijn foto's "geliked" hebben en een vage gelijkenis tussen hen zoals door de CGVS beweert niet betekent dat ze dicht verwant zijn."*

Waar verweerder het niet normaal acht dat verzoeker geen contact opnam met zijn broer in Griekenland, legt verzoeker uit *"dat zijn broer geen telefoon heeft, en dat ze daardoor weinig direct contact hebben. Wanneer het mogelijk is voor zijn broer, gebruikt hij iemand anders telefoon om met verzoeker te communiceren."* Verzoeker bevestigt *"dat zijn broer in Griekenland verblijft."*

Aangaande de vaststelling van het CGVS dat de FIR van oktober 2017 dateert terwijl verzoeker verklaarde dat het schietincident voor het offerfeest (rond augustus 2017) gebeurde, stelt verzoeker dat hij *"niet meer zeker is wanneer de schietpartij gebeurde"*.

Verder volhardt verzoeker dat M.T. drie zonen had. Verzoeker bevestigt dat hij weinig wist over G.T, aangezien hij de werkgever van zijn vader was en hij hem aldus zelf niet kende. Verzoeker legt uit dat hij bijna elke dag werkte en geen interesse noch tijd had om meer *"over deze persoon te vragen totdat de schietpartij gebeurde"*. Hij stelt dat hij ook niet veel vragen kon stellen aan G.T. over de oorzaak van het conflict, omdat hij niet in een positie was dit te doen.

Verzoeker beklemtoont voorts dat het conflict *"over een stuk grond ging, en dat de tolk dit foutief vertaalde bij de DVZ, onder de druk van de korte tijd voor het interview"*. Verzoeker herneemt te hebben uitgelegd *"dat er geen pers berichten waren, en dat de betrokkenen in het dispuut invloedrijk zijn en dat ze dus gemakkelijk omkoping gebruikt hebben kunnen zodat er geen berichten van het schietpartij in de pers verscheen, om hun politieke image niet te beschadigen (CGVS p 10,11)"*.

Waar verzoeker wordt verweten dat *"hij bij de DVZ de periode waar hij en zijn familie ondergedoken zijn om zich van Malik Timor te verstoppen niet gemeld heeft"*, bevestigt hij dat *"het interview bij de DVZ zeer kort was en dat de agent hem gezegd had om alles samen te vatten"*.

Verzoeker wijst verder op de verschillende details die hij gegeven heeft. Hij haalt aan dat hij de garage waarin ze hen verstopten, de levensomstandigheden, zijn gevoelens en die van zijn familie beschreven heeft en dat hij op elke vraag van de *protection officer* geantwoord heeft.

Verzoeker wijst op het gehoorhandvest van het CGVS en meent dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met het (laagopgeleid) profiel van verzoeker. Hij meent tevens dat het CGVS eraan voorbij ging dat de zonen van M.T. machtige gangsters waren. Verzoeker haalt voorts aan dat het logisch is dat M.T. zich op verzoekers vader wil wreken, gezien hij de dodelijke schoten gevuurd heeft die M.T.'s zonen gedood hebben.

Verzoeker verwijst verder naar artikel 196 van de procedurerichtlijnen van UNHCR en dat de afwezigheid van materiële documenten aan hem niet verweten kan worden. Hij volhardt dat al zijn documenten werden afgenomen.

Waar verzoeker nog wordt verweten dat hij geen verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Frankrijk, stelt verzoeker nochtans te hebben verklaard dat *"hij in België zijn asiel aanvraag indienen wou en niet in Frankrijk (CGVS p. 9), omdat men hem verklaart had dat er in Frankrijk minder kansen zijn om een bescherming te krijgen als Pakistani."*

Wat betreft de subsidiaire bescherming meent verzoeker dat het EASO verslag waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, genuanceerder is dan de motivering van verweerder. Hij haalt enkele paragrafen aan.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker *"Pakistan Country Report on Human Rights Practices for 2017"* opgesteld door het United States Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen."

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan”.

2.4.2. Voorop benadrukt de Raad dat een persoon die verzoekt om internationale bescherming de plicht heeft volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming. Het is in de eerste plaats aan verzoekende partij om de nodige elementen aan te brengen bij de asielinstanties zodat zij kunnen oordelen over de nood aan internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hierbij is essentieel dat de verzoekende partij waarheidsgetrouw en oprecht is.

2.4.3. De Raad merkt op dat verzoekers Facebook account op naam van H.U.I. (notities van het persoonlijk onderhoud van 28 november 2018 (hierna: notities), p. 4) vermeldt dat verzoeker gestudeerd heeft aan de universiteit van Peshawar. Nochtans verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij slechts acht jaar naar school ging en dus zijn middelbaar niet zou hebben afgemaakt (notities, p. 5). Indien niet kan uitgesloten worden dat een Facebook account deels overdreven is, kan slechts worden afgeleid dat verzoeker geen oprechte verklaringen aflegde aangaande zijn opleidingsniveau en zijn profiel heeft trachten te minimaliseren. Bijkomend kan worden opgemerkt dat, gezien Peshawar ver van Wah Cantt gelegen is, niet aannemelijk is dat verzoeker tijdens zijn studies in Wah Cantt woonde (verklaring DVZ, punt 10). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker ook over zijn verblijfplaatsen informatie achterhoudt.

2.4.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat *“een vriend van hem zijn Facebook account heeft geopend en dat de daarin staande informatie niet juist is”*, betreft dit een blote bewering die verzoeker niet aantoonst. Bovendien kan de Raad niet inzien – noch licht verzoeker toe – waarom een vriend van hem een Facebook account voor verzoeker zou openen en hierin foutieve informatie weergeven.

2.4.5. Voorts weet verzoeker zijn voorgehouden reisweg niet aannemelijk te maken. Zo verklaarde hij dat hij er bijna een jaar over deed om naar België te komen (verklaring DVZ, punt 31). Verzoeker legt echter geen enkel begin van bewijs van zijn reis neer, niettemin verklaarde dat hij in een Turks opvangkamp zat en een tijdlang tewerk gesteld was in Griekenland (notities, p. 16-17). Verzoekers verklaring dat hij niets kan voorleggen over zijn tijd in Turkije omdat alles werd afgenomen, betreft een stereotiepe blote bewering (notities, p. 17) en kan niet verklaren waarom hij geen elementen kan voorleggen over zijn situatie in Griekenland. Waar verzoeker verklaarde dat hij een vriend had die een video maakte van zijn reis met een vrachtwagen (notities, p. 18), dient vastgesteld dat hij bij blote beweringen blijft en deze niet neerlegt. Verzoekers bewering dat zijn vingerafdrukken nergens in Europa zouden zijn genomen tijdens dergelijke lange reis klemmen met zijn verklaringen over een kampverblijf in Turkije en met zijn aanvaring met de Griekse autoriteiten *“Dan kwam leger van Griekenland op ons af, die namen alles van ons – schoenen kleren, GSM, papieren, van ons afgenomen. Ze hebben ons teruggestuurd naar Turkije.”* (notities, p. 17). Verzoeker maakt de door hem geschetste lange en moeizame reis niet aannemelijk. Verzoeker faalt in zijn medewerkingsplicht.

2.4.6. Bovendien kan verwacht worden dat verzoeker, die alleen in een vreemd land verblijft en zijn broer beweerdelijk onderweg kwijt raakte, zou trachten om bijvoorbeeld via G.T. (notities, p. 18). het telefoonnummer van zijn broer te bekomen om zelf contact te kunnen leggen. Indien verzoekers broer in Griekenland geen telefoon heeft, kan niet worden ingezien hoe G.T. dan met zijn broer kon communiceren. Bovendien dient opgemerkt dat verzoeker in het verzoekschrift verklaarde dat *“Wanneer het mogelijk is voor zijn broer, gebruikt hij iemand anders telefoon om met verzoeker te communiceren”*, wat ingaat tegen verzoekers verklaringen dat hij geen rechtstreeks contact met zijn broer in Griekenland onderhield. Verzoekers ongerijmde verklaringen kunnen niet overtuigen.

2.4.7. Verzoeker verklaarde dat hij Pakistan ontvluchtte omwille van problemen ten gevolge van een schietpartij waarbij zijn vader betrokken was. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat de schietpartij plaatsvond, laat staan dat hij hierom problemen kreeg.

2.4.8. Zo stelde verzoeker dat de schietpartij *“ongeveer 25 dagen voor de grote eid, eid al taha”* plaatsvond (notities, p. 15) en dat hij *“ongeveer twee weken na de grote eid, 15 dagen na dat feest”* Pakistan verliet (notities, p. 16). Gezien deze feestdag in 2017 in Pakistan op 2 september viel (Al Jazeera *“When is Eid al-Adha 2017”*), zou het incident begin augustus hebben moeten plaatsvinden en zou verzoeker Pakistan midden september verlaten hebben. De door verzoeker voorgelegde FIR dateert echter van 27 oktober 2017, en aldus na verzoekers vertrek. Dergelijke ongerijmdheden ondergraven niet alleen de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas, doch ook de authenticiteit van het door hem voorgelegde document.

2.4.9. Waar het verzoekschrift aanvoert dat verzoeker *“niet meer zeker is wanneer de schietpartij gebeurde”*, kan dit voorgaande vaststellingen niet verschonen. Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoeker eerst wel bij benadering kon aangeven wanneer het incident zich voordeed, met name 25 dagen voor de feestdag, doch naarmate hij geconfronteerd werd met ongerijmdheden het niet meer zeker weet. Verzoekers onwetendheid, alsook zijn wijzigende verklaringen, aangaande het tijdstip van deze schietpartij, ondermijnt de waarachtigheid ervan, nu redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij dit vele keren met zijn familie heeft besproken en dus een dergelijke ingrijpende gebeurtenis zou kunnen situeren in de tijd.

2.4.10. Verzoeker gaf aan dat M.T., een politicus van de PTI (Pakistan Tehreek e Insaaf) zetelend in het provinciale of nationale parlement, zijn familie bedreigde (notities, p. 13). Op de website van het parlement van Punjab was inderdaad informatie te vinden over M.Ta.M., verkozen voor de PTI in het district Rawalpindi, afkomstig uit Wah Cantt (*“Provincial assembly of the Punjab – profiel M.Ta.M.”*). Deze man is echter ongehuwd, zodat in de context van een conservatief land als Pakistan niet aannemelijk is dat hij (openlijk) drie zonen - waarvan verzoekers vader er beweerdelijk twee gedood heeft (notities, p. 8, p. 10) - zou hebben. Ook zijn relatief jonge leeftijd van 41 jaar oud maakt het onredelijk aan te nemen dat hij al drie volwassen zonen zou hebben. Indien verzoeker deze informatie afkomstig van het Parlement wil betwisten dan volstaat het niet ter terechtzitting louter te herhalen dat M. Ta.M. wel zonen heeft. Verzoekers asielrelaas komt hierdoor op zich al ongegrond voor.

2.4.11. Bovendien dient opgemerkt dat verzoeker bij de DVZ nog verklaarde dat M.T. en G.T. tot een verschillende politieke partij behoren en onderling niet goed overeen kwamen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verwees naar een conflict *“over een stuk grond”* (notities, p. 8). Verzoeker beklemtoont in zijn verzoekschrift dat het conflict *“over een stuk grond ging, en dat de tolk dit foutief vertaalde bij de DVZ, onder de druk van de korte tijd voor het interview”*. De Raad wijst erop dat verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Indien de tolk verzoekers verklaringen foutief zou vertaald hebben, dan kan verwacht worden dat verzoeker dit opmerkte en corrigeerde, *quod non*.

Waar verzoeker nog wijst op het korte interview, merkt de Raad op dat de asielzoeker er bij het invullen van de vragenlijst op wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien is het niet substantieel korter om te zeggen dat ze bij verschillende politieke partijen waren en een conflict hadden, dan te zeggen dat ze een grondconflict hadden. Zijn nalatigheid dit aan te geven bij de Dienst Vreemdelingenzaken ondergraaft dan ook de waarachtigheid van het voorgehouden conflict, dat centraal staat in verzoekers relaas.

2.4.12. De vaststelling dat verzoeker nauwelijks iets weet over G.T. en M.T. (notities, p. 7, p. 11, p. 13), terwijl het dispuut tussen hen de reden van verzoekers vlucht uit Pakistan uitmaakt, holt verzoekers voorgehouden vluchtrelaas verder uit. Immers, kan redelijkerwijs verwacht worden dat verzoeker zich zou hebben proberen informeren over deze personen, minstens over de oorzaak van hun conflict en zoals hoger reeds gesteld, dat verzoeker deze gebeurtenis grondig zou overleggen met zijn familie om de noodzaak van een vlucht te beoordelen. Verzoeker kan echter niet concreet toelichten wat de eigenlijke aanleiding was van de moordpoging van de zonen van M.T. tegen G.T. (notities, p. 11, p. 12, p. 13). Verzoekers klaarblijkelijke desinteresse in de reden van zijn vlucht is onverzoenbaar met zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

2.4.13. Verzoekers beweringen in het verzoekschrift – dat G.T. de werkgever van zijn vader was en hij hem niet kende, dat verzoeker bijna elke dag werkte en geen interesse noch tijd had om meer *“over deze persoon te vragen totdat de schietpartij gebeurde”* en dat hij niet in een positie was om vragen aan G.T. te stellen – kunnen niet overtuigen. Immers kan verwacht worden dat G.T. uitleg zou willen geven aan iemand wiens vader neergeschoten werd te zijnen bate, en die sindsdien omwille hiervan op de vlucht is.

2.4.14. Verder is niet aannemelijk dat verzoeker amper stukken kan voorleggen over het incident, waarbij drie zonen van een lokaal prominent zakenman en politicus werden gedood, alsook de zoon van zijn tegenstander, en waarbij verzoekers vader gewond raakte. Er kan worden verwacht dat dergelijke schietpartij die kadert in een dispuut tussen machtige personen uitgebreid in de pers zou worden belicht. Evenzeer kan een grondig onderzoek door de autoriteiten worden verwacht. Hoewel verzoeker aangaf dat alles stil gehouden werd (notities, p. 10) en de pers hebben omgekocht, kan niet worden ingezien dat een volksvertegenwoordiger in een provinciaal parlement de macht zou hebben om de pers de mond te snoeren in een dergelijk opvallend incident waarbij minstens een van de partijen belang heeft bij de (gedeeltelijke) publicatie. De door verzoeker voorgelegde foto's van een litteken van zijn vader kunnen hoogstens aantonen dat deze ooit een verwonding heeft opgelopen, doch kunnen geenszins de omstandigheden waarin dit gebeurde staven. De door verzoeker neergelegde FIR werd hierboven reeds besproken en kan evenmin de door verzoeker voorgehouden feiten aantonen.

2.4.15. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij en zijn familie na het incident een maand lang onderdoken in de garage van G.T. (notities, p. 11). Zo maakte verzoeker van deze periode ook geen melding bij de DVZ. Bovendien bleef verzoeker, wanneer gevraagd om het verloop, de omgeving en zijn bezigheden gedurende deze periode te omschrijven, steken in vage en ondoorleefde beschrijvingen als *“Dat was heel moeilijk iedereen was steeds aan het wenen, we hebben zo de hele dag doorgebracht.”* en *“Ja het was een kwestie van leven en dood. Het was een heel moeilijk periode, we leefden met angst en konden niet meer slapen. Het was heel moeilijk.”* (notities, p. 12).

2.4.16. Waar verzoeker opnieuw aanvoert dat *“het interview bij de DVZ zeer kort was en dat de agent hem gezegd had om alles samen te vatten”*, herneemt de Raad dat redelijkerwijs van verzoeker kon worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt en dat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht ontslaat, noch van zijn verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat hij de garage waarin ze hen verstopten, de levensomstandigheden, zijn gevoelens en die van zijn familie beschreven heeft, kan dit niet blijken uit verzoekers vage niet overtuigende verklaringen.

2.4.17. Tot slot is niet aannemelijk dat een machtig man en tevens parlamentslid zijn eigen zonen erop uit zou sturen om een tegenstander te vermoorden. M.T.'s zonen kunnen immers gemakkelijk in verband gebracht worden met M.T. zelf en bovendien is de opdracht om iemand te vermoorden niet zonder risico, ook niet voor hun eventuele (politieke of economische) toekomst. Verzoekers herhaalt ter terechtzitting zijn bewering dat M.T. zich in de eerste plaats zou willen wreken op een ongelukkige bewaker en diens familie, en niet op diens baas en opdrachtgever G.T., doch legt geen elementen voor waaruit de *“Pakistaanse gewoonte om niet achter de dader maar achter diens kinderen te zitten”* (zoals verzoeker ter terechtzitting stelt) wordt niet aangetoond. Ter terechtzitting lijkt verzoeker er eveneens van uit te gaan dat het volstaat louter verklaringen af te leggen zonder deze te objectiveren. Verzoeker brengt een verhaal naar voor maar kan geenszins de waarachtigheid ervan aantonen. De Raad herhaalt dat de bewijslast in de eerste plaats bij verzoekende partij ligt. De CGVS heeft door het aanbrengen van nuttige informatie over de objectieve feiten die verzoeker aanhaalde, voldaan aan de samenwerkingsplicht. De CGVS moet het tegenbewijs niet aanbrengen.

2.4.18. Het argument in het verzoekschrift dat M.T.'s zonen machtige gangsters waren, neemt niet weg dat M.T. met het uitsturen van zijn zonen in verband kon worden gebracht met de moorden. Hoe dan ook kan niet worden ingezien dat M.T.'s zonen, als schijnbaar machtige gangsters, hun eigen handlangers niet zouden sturen. Ook waar verzoeker stelt dat het logisch is dat M.T. zich op verzoekers vader wil wreken, gezien hij de dodelijke schoten gevuld heeft die M.T.'s zonen gedood hebben, kan dit geen afbreuk doen aan de vaststelling dat G.T. als baas en opdrachtgever van verzoekers vader niet werd gevisieerd.

2.4.19. Gelet op bovenstaande hecht de Raad geen enkel geloof aan de door verzoeker voorgehouden schietpartij, laat staan dat verzoeker hierom zou worden gevisieerd.

2.4.20. Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat verzoeker Europa binnenkwam via Griekenland, waarna hij zijn reis verder zette naar België onder andere via Frankrijk, doch in geen enkel land een verzoek om internationale bescherming indiende. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna in een veilig land bij de autoriteiten een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoeker Europa eerst doorreisde en zo lang wachtte om een verzoek te doen, is immers een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door zijn geschetste vervolging.

2.4.21. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat *“hij in België zijn asiel aanvraag indienen wou en niet in Frankrijk (CGVS p. 9), omdat men hem verklaart had dat er in Frankrijk minder kansen zijn om een bescherming te krijgen als Pakistani.”*. Dergelijk *“asylum shopping”* valt echter niet te verzoenen met verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging.

2.4.22. Verzoekers verwijzingen naar zijn laagopgeleid profiel zijn niet dienstig, aangezien hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoeker universitaire studies heeft gedaan.

2.4.23. Waar verzoeker een schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er *in casu*, enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.4.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker licht niet hoe artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat een verplichting in hoofde van de instellingen, organen en instanties van de Unie betreft, dienstig kan worden aangevoerd.

2.4.2. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Op basis van “EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation” van oktober 2018 - door de commissaris-generaal bijgevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn en dat de terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden doorgaans doelgericht van aard zijn, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden, maar dat de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Volgens voornoemde informatie vinden er in Pakistan soms uitzonderlijk grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap, waarbij religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, doorgaans het doelwit vormen.

Uit voornoemde informatie blijkt verder dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie volgt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft en dat het noordwesten van Pakistan nog steeds geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, doch dat het hier om een lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP).

Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er volgens voornoemde informatie beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Pakistan, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied vanwaar verzoeker afkomstig is, *in casu* de provincie Punjab.

Voornoemde informatie in het administratief dossier geeft aan dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld en crimineel geweld (COI EASO, p. 58). In 2017 deden zich in de provincie Punjab in het algemeen minder gewapende, georganiseerde incidenten voor, maar vonden wel een hoger aantal rellen en protesten plaats (COI EASO, p. 54). Niettegenstaande er in 2017 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt (COI EASO, p. 59). De stad Lahore wordt volgens de informatie nog steeds het meest getroffen door geweld, maar UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab (COI EASO, p. 60, p. 61).

Het door verzoeker bij zijn verzoekschrift neergelegde “Pakistan Country Report on Human Rights Practices for 2017” opgesteld door het United States Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor ligt in dezelfde lijn als de “EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation” van oktober 2018. Het aangehaalde rapport van US DOS werd bovendien aangewend als bron bij de redactie van de EASO COI. De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde informatie toont aldus niet aan dat voornoemde informatie foutief is, dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd of dat de analyse en het besluit omwille van recentere gebeurtenissen anders zou (moeten) zijn. Uit de door verzoeker aangehaalde paragrafen van de EASO COI kan evenmin blijken dat werd uitgegaan van een verkeerde lezing, dan wel interpretatie van deze informatie.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt aldus dat er in Punjab, Pakistan, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM, alsook artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* ook is gebeurd.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK